

Καλώς ήρθατε στο πιο "in" videogame. Σε μια θεότρελη εικονική πραγματικότητα, σ' ένα ξέφρενο gaterlay υπερρεαλιστικής ψευδαισθησης. Μπορείτε να σκοτώνετε αδιακρίτως, να καταστρέφετε, να σπάτε, να ανατινάζετε. Θα σας πάρει βέβαια λίγο χρόνο για να συνηθίσετε όλο αυτό το σαματά και το χάος, κι αυτό γιατί η κατάσταση θα είναι πρωτόγνωρη για σας. Με ένα έξοχο «πάντρεμα» γραφικών και ήχου, μεταφέρεστε στην εικονική ατμόσφαιρα διαφόρων εποχών. Στόχος σας είναι να προκαλείτε όσο το δυνατόν περισσότερη ζημιά στους αντιπάλους, που κάθε φορά είναι διαφορετικοί, με τα όπλα που έχετε στη διάθεσή σας: Χέρια και δόντια και νύχια, τα αρχαία όπλα. Μαχαίρια, γιαταγάνια, καταπέλτες, μουσκέτα, υγρόν πυρ, καραμπίνες, ούζι, φλογοβόλα, εκτοξευτές ρουκετών και χειροβομβίδων, πύραυλοι και κανόνια, μέχρι και διαμελισμένα πτώματα (χέρια, πόδια, κεφάλια, κλπ.) Όλα αυτά θα τα βρίσκετε παντού στο δρόμο σας και θα αναβαθμίζετε συχνά με καλύτερο οπλισμό, ενώ το ίδιο θα γίνεται και με τις αναπληρώσεις των ζώων σας σε περίπτωση που σκοτώνεστε ή στις επεκτάσεις του χρόνου που κερδίζετε, για τα αντίστοιχα game modes. Καλή διασκέδαση, λοιπόν, κι αν δεν βρείτε το παιχνίδι του τύπου σας γιατί είσαστε «καλό παιδί», χαλαρώστε κι αφήστε να «ξυπνήσει» ο αιμοσταγής δολοφόνος που κρύβεται μέσα σας!!!

Μας καλεί η πλουτώ νια ωδή κι ο αχός της μάχης, η κλαγγή των όπλων, οι σάλπιγγες του Χάροντα. Είμαστε το μαύρο χώμα που τρώει τα γεννήματά του, η μαύρη θάλασσα με τις δίνες της και τους ύπουλους υφάλους της, το κοπάδι τα μαύρα ψάρια. Ψυχοπομποί και Άγγελοι Θανάτου. Κυλούν οι αιώνες ασταμάτητα κι όπου περνάμε σπέρνουμε τον όλεθρο, αφανίζουμε χωριά και πόλεις, στήνουμε μάχες σώμα με σώμα, σκηνοθετούμε σφαγές κι εκατόμβες, θεαματικές αιματοχυσίες, λουτρά αίματος, μακελειά διανθισμένα με βιασμούς, πλιάτσικο, λεηλασίες. Τη μια είμαστε εδώ, την άλλη εκεί. Σκορπάμε το θάνατο σε πολεμικές συρράξεις, το αίμα ρέει άφθονο, πίσω μας αφήνουμε ανθρώπους ξεκοιλιασμένους και σφαγμένους, τραυματίες που σφαδάζουν, που σπαρταράνε στους τελευταίους σπασμούς, πετσοκομμένα κουφάρια, ανθρώπινα απομεινάρια που βογκάνε, ψυχορραγούν και σβήνουν. Αφήνουμε εκατομμύρια νεκρούς στα πεδία των μαχών και των πολεμικών επιχειρήσεων. Πίνουμε το αίμα των εχθρών μας λίγο πριν ξεψυχήσουν, πριν να

βγει η τελευταία τους πνοή, στραγγίζουμε τις τελευταίες σταγόνες αίματος ρουφώντας απ' τα χείλη τις ψυχές τους, μην τύχει και σηκωθούν οι πεθαμένοι κι έρθουν ξοπίσω με το δόρυ και μας καρφώσουν. Πετσοκόβουμε χέρια και πόδια των νεκρών μη φτάσουν να μας εκδικηθούν και τέλος σκουπίζουμε το αίμα από το μαχαίρι δυο και τρεις φορές.

Στην Τροία, αστραφτεροί στον ήλιο στρατηλάτες, στριφογυρνούσαμε ευκίνητοι και κωλοπετσωμένοι πολεμώντας πάνω απ' τ' άρματα και ξεσέραμε τα κουφάρια των εχθρών μας πάνω στις ασπίδες μέχρι που οργώναμε το χώμα και το κάναμε χωράφι μαλακό και εύφορο.

Στη μάχη του Μαραθώνα στόμωσαν τα σπαθιά και τα μαχαίρια μας, γεμάτη σπασμένα βέλη η πεδιάδα, ξεριζωμένα μαλλιά, έξι χιλιάδες τετρακόσιοι οι νεκροί Πέρσες. Και στη διάρκεια εκείνου του χειμώνα, στην Αθήνα, ακολουθώντας το πατροπαράδοτο έθιμο, εκθέσαμε πριν τη ταφή, τα οστά των πεσόντων μας επί τρεις ημέρες και ο καθένας έφερνε για τον δικό του το νεκρό ό,τι αφιέρωμα ήθελε. Φουρτουνιασμένοι κουβαλούσαμε στα χέρια και ένα επί πλέον κενό φέρετρο σκεπασμένο με σάβανο για τους αφανείς, για κείνους δηλαδή των οποίων τα πτώματα δεν βρέθηκαν ποτέ για να ενταφιασθούν.

3^{ος} αιώνας προ Χριστού και από την επιδρομή στην Αιτωλία δε γύρισαν ούτε οι μισοί από μας τους Γαλάτες στη βάση μας, μπροστά στις Θερμοπύλες. Ο τόπος της σύγκρουσης γιόμισε από τα πτώματα των συντρόφων μας και τα κόκαλά τους άσπριζαν για χρόνια πολλά στην επιφάνεια της γης. Η θέση αργότερα ονομάστηκε "Κοκάλια" και τ' όνομα αυτό υπάρχει ως τα σήμερα. Οι γεωργοί που έσκαβαν το χώμα έβρισκαν ως πριν από λίγα χρόνια στα χωράφια τους δικά μας κόκαλα και σκουριασμένα κομμάτια από τα σιδερένια γαλατικά μας όπλα.

Στους χίλιους ενενήντα και πέντε χρόνους, στις 18 του Νοέμβρη και ημέρα Τετάρτη του σωτηρίου έτους της Μεγάλης Σταυροφορίας, ξεκίνησε Γολγοθάς μακρύς δύο αιώνων με εκατόμβες θυμάτων και θανάτους ενδόξους και ιερούς για χριστιανούς και μουσουλμάνους και εμείς πολεμούσαμε κι από τις δυο πλευρές.

Κατά το έτος 1346, μαζί με τους Τατάρους, βρεθήκαμε να πολιορκούμε επί μήνες την πόλη Κάφα στη Μαύρη Θάλασσα, όμως δεν καταφέραμε να την κυριεύσουμε. Εξαιτίας της βρωμιάς και της δυσωδίας έπεσε επιδημία πανούκλας στο στρατόπεδό μας. Στ' αχαμνά των ανδρών παρουσιάζονταν σβολιασμένες φουσκάλες και έτρεχαν υγρά, ακολουθούσε ο πυρετός της σήψης και ο θάνατος. Βλέποντας οι στρατηγοί μας το στρατό να αποδεκατίζεται, διέταξαν να δένουμε τα πτώματα των συντρόφων μας στους καταπέλτες και να τα εκσφενδονίζουμε πίσω από τα τείχη της πόλης. Λόφοι από νεκρούς σχηματίστηκαν μέσα στην πόλη. Η δυσοσμία από τη σήψη των πτωμάτων είχε γίνει πια αφόρητη και σε πολλούς από τους κατοίκους άρχισαν να εμφανίζονται τα πρώτα συμπτώματα της πανούκλας. Απελπισμένοι οι Καφριανοί πετούσαν τους νεκρούς στη θάλασσα, αλλ' αυτό είχε ως αποτέλεσμα να δηλητηριαστούν τα νερά. Οι πολιορκούμενοι δεν είχαν πλέον την δύναμη ν' αμυνθούν και τράπηκαν σε φυγή εγκαταλείποντας την πόλη τους στο έλεός μας.

Είμαστε μες τους πρώτους που πέρασαν τη μεγάλη πύλη όταν κυριεύτηκε η λαμπρή Βασιλεύουσα του Βυζαντίου. Χωρίς σκεπή ήταν τα σπίτια, κόκκινοι απ' το αίμα οι τοίχοι. Σκουλήκια σέρνονταν στους δρόμους, στις πλατείες και στα ντουβάρια σκορπισμένα μυαλά. Επευφημούσαμε τον Μωάμεθ τον Πορθητή που, μεγαλοπρεπής όσο ποτέ στη μεγάλη του στολή, καβάλα στ' άλογο μπήκε στην Αγιά Σοφιά πατώντας πάνω στα κουφάρια των σκοτωμένων χριστιανών που είχαν καταφύγει στο ναό για να γλιτώσουν το λεπίδι.

Στο Μεξικό παρουσιάστηκα σαν ο Λευκός Γενειοφόρος μαζί με τους κονκισταδόρες. Τσακιστήκαμε σε πορείες πάνω στα βράχια, στα οροπέδια του Γιουκατάν, σε εκτάρια γης σπαρμένα με θάμνους και πελεκημένες πέτρες από τα πανάρχαια βασίλεια και τις αλλοτινές πολιτείες των Μάγια, των Τολτέκ, των Αζτέκων, ξασπρισμένες νωπογραφίες ξεθαμμένες από ανασκαφές, σημάδια αίματος από ανθρωποθυσίες και από το φόνο του τελευταίου σοφού αυτοκράτορα Μοντεσούμα.

Στα 1870 παρουσιάστηκα σαν Γερμανοί στρατιώτες κι αντίκρυ μας στα χαρακώματα είχαμε Γάλλους ουσάρους και γρεναδιέρους. Σύννεφα καπνού σκέπασαν το πεδίο της μάχης. Σκοτώσαμε 17 χιλιάδες Γάλλους. Η νύχτα απλώθηκε κι από παντού ακούγονταν τα ουρλιαχτά αγωνίας και πόνου των πληγωμένων και των ετοιμοθάνατων. Σκιές λαβωμένων πολεμιστών μας εκλιπαρούσαν το Θάνατο που θα 'δινε τέλος στους πόνους τους, παντού

κείτονταν φρικτά παραμορφωμένα πτώματα.

Την τελευταία βδομάδα του Μάη του 1871 καταμετρήσαμε στην κομμούνα του Παρισιού τα πτώματα 17 χιλιάδων κομμουνάρων. Εμείς ωστόσο, οι δυνάμεις της αντίδρασης -όπως μας αποκάλεσαν- δεν σταματήσαμε να σκοτώνουμε και να δολοφονούμε μέχρι τις 15 Ιούνη.

Στα 1821, βρεθήκαμε στο ασκέρι των Ελλήνων που μπήκε στην Τριπολιτσά, πελεκούσαμε, κόβαμε, ξολοθρεύαμε, από Δευτέρα μέχρι Σάββατο γύρω στις 32 χιλιάδες Τούρκους. Τους μαζεύαμε σε κοπάδια και χωρίς να διαλέγουμε ηλικίες και φύλο τους πηγαίναμε στο πιο κοντινό βουνό κι αφού πρώτα τους βασανίζαμε, τους σφάζαμε μέχρις ενός και πετάγαμε τα πτώματα σ' ένα φαράγγι και κει έμειναν χιλιάδες πτώματα άταφα.

Παραβρέθηκα σαν διερμηνέας στο Γούντεντ Νι, εκείνο το πρωινό της Δευτέρας 29 Δεκεμβρίου 1880, στις συζητήσεις του στρατηγού Φορσάιθ με τον αρχηγό των Ινδιάνων Αραπάχο, Μπιγκ Φουτ. Στον καταυλισμό των Αραπάχο ο μάγος της φυλής περιτριγυρισμένος από τους πολεμιστές του ακολουθούσε σκυφτός τις τελετουργικές κινήσεις του χορού του Φαντάσματος και πότε πότε πεταγόταν όρθιος και σκόρπιζε φούχτες χώμα στον αέρα φωνάζοντας «Χα! Χα!». Ο Αρχηγός Μπιγκ Φουτ είπε: «Εγώ έζησα αρκετά, και δε φοβάμαι το θάνατο, χαλυβδώστε την καρδιά σας εσείς οι νέοι, οι σφαίρες των λευκών, μπορεί να είναι πολλές, όμως και το λιβάδι είναι πλατύ και θα διαλυθούν μπροστά μας όπως διαλύεται τούτο το χώμα στον αέρα». Ο πρώτος πυροβολισμός έπεσε πάνω στο λόχο των στρατιωτών από ένα νεαρό Ινδιάνο. Η σφαίρα βρήκε το λοχαγό μας στο μάτι και βγήκε από το πίσω μέρος του κρανίου του. Εμένα μια σφαίρα μου έκοψε τη μύτη και μόλις κρατιόταν από ένα κομμάτι δέρμα. Οι πολεμιστές Αραπάχο δέχτηκαν καταιγισμό πυρών και υποχώρησαν μαζί με τις γυναίκες και τα παιδιά τους στο φαράγγι του Γούντεντ Νι, που σε λίγο θα έφραζε από τα πτώματα.

Στον πρώτο παγκόσμιο πόλεμο, σκορπίσαμε στο μέτωπο 125.000 τόνους χημικά δηλητήρια και αέρια. Δύο από αυτά ήταν το αέριο του υπερίτη (Senfgas), και τα δακρυγόνα. Εκεί, στα ειδυλλιακά ανεβοκατεβάσματα των λόφων, στις μαγευτικές εξοχές του μετώπου, στα οχυρά και στα ορύγματα του Βερντέν μόνον αυτά τα δυό χημικά όπλα ξαπόστειλαν 90 χιλιάδες Γάλλους, Αγγλους, Γερμανούς δηλητηριασμένους από αέρια κι έγιναν ένα με τη λάσπη.

Λίγο μετά την έναρξη του Β' Βαλκανικού πολέμου, τον Ιούνιο του 1913, στήσαμε τα βουλγάρικα πολυβόλα στις γέφυρες του Στρυμόνα και πολυβολούσαμε ακατάπαυστα. Τα πτώματα των ανθρώπων που επιχειρήσαν να περάσουν στην αντίπερα όχθη επέπλεαν σωρηδόν στην επιφάνεια του νερού. Καθώς καλπάζαμε υποχωρώντας μετά την ήττα μας, σπέρναμε συμφορά και όλεθρο, παντού. Σφάζαμε, αδιακρίτως ηλικίας, άνδρες, γυναίκες και παιδιά, σ' όποιο σημείο τους συναντούσαμε. Οι δρόμοι και ο κάμπος στρώθηκαν από ακρωτηριασμένα πτώματα. Κουρασμένοι από τις σφαγές και τις λεηλασίες βάλαμε φωτιά στα σπίτια του Δοξάτου, ολάκερες συνοικίες έγιναν παρανάλωμα.

Το 1936 στην Ισπανία, στο μέτωπο της Κόρντομπα, άνοιξα το φωτογραφικό κλείστρο τη στιγμή που η σφαίρα καρφωνόταν στο στήθος του δημοκρατικού πολιτοφύλακα Φρεντερίκο Μπορέλλ Γκαρσία, 24χρονου εργάτη γεννημένου στο Αλκόνι του Αλικάντε, το δεξί του χέρι τινάχτηκε, τα δάκτυλα άφησαν το όπλο να γλιστρήσει, το νεκροζώντανο σώμα κυμάτισε στη φορά της πτώσης του τείνοντας προς την αθανασία.

Στον Ελληνοϊταλικό πόλεμο πέρασα στις γραμμές των Ελλήνων, περιμέναμε πρώτα να μαζευτεί αρκετό πυροβολικό και πολλοί όλμοι, κι εκεί προς το τέλος Δεκεμβρίου του 1940 αποφασίστηκε η μεγάλη επίθεση του στρατού μας με δύο μεραρχίες. Την πρώτη Λαρίσης και την Πέμπτη. Αυτή η δουλειά έγινε κάποια ώρα τη νύχτα. Και αιφνιδιάσαμε τους Μακαρονάδες μέσα στις πολεμότρυπές τους. Θα πιάσαμε ίσα με 25.000 αιχμαλώτους, συντάγματα ολόκληρα, δηλαδή, και πάθανε μεγάλη καταστροφή οι Ιταλοί. Γέμισαν τα βουνά πτώματα.

Στο Ηράκλειο, ο βομβαρδισμός των ελληνικών και των βρετανικών στόχων από την Λουφτβάφε συνεχίζεται. Η πόλη φλέγεται από τις πυρκαγιές και οι δρόμοι έχουν γεμίσει πτώματα. Αλλά και έξω από τα τείχη υπάρχουν άταφα πτώματα Γερμανών και Ελλήνων μαχητών. Κάποια από εκείνες τις μέρες, ο Γερμανικός στρατός αναπτύχθηκε στον κάμπο γύρω από τον ποταμό Καιρίτη, περνώντας ανάμεσα στα πτώματα των νεκρών συναδέλφων τους, τους επίλεκτους αλεξιπτωτιστές του Μπράουνσβάϊκ, τα τρυφερά παιδιά του Χίτλερ, που τώρα κρέμονταν από τα κατεστραμμένα αλεξιπτωτα σαν ξωτικά και σαν πολύχρωμα τεράστια πουλιά από τα δένδρα ή βρίσκονταν πεσμένοι, κουβαριασμένοι πάνω στην εύγονη

γη. Στα Χανιά αυτό που αντικρίσαμε δεν μπορούσαμε να το φανταστούμε. Παντού διαμελισμένα πτώματα. Άνθρωποι και λαμαρίνες είχαν γίνει ένα. Το μεγαλύτερο ανθρώπινο κομμάτι που υπήρχε στο χώρο ήταν λιγότερο από τρία κιλά.

Στην διάρκεια του Β' Παγκόσμιου πολέμου εμπλακήκαμε σε άγριες αεροναυμαχίες, χτυπήσαμε πολλές νηπομπές του εχθρού, συντονισμένα από αέρος με αεροπορικές επιθέσεις και με τορπίλες από τα υποβρύχια, και τα γερμανικά πλοία τυλίγονταν μεμιάς σε θεόρατες φλόγες. Γιγάντιοι πίδακες νερού αναπηδούσαν όταν κάποια οβίδα ξέφευγε από το στόχο της κι έπεφτε στη θάλασσα, ενώ πτώματα έπλεαν παντού, άλλα με το πρόσωπο στραμμένο προς τον ουρανό, άλλα με το πρόσωπο βυθισμένο στο νερό.

Μια μέρα του Δεκέμβρη του 1944, στο κέντρο της Αθήνας, ακούστηκε αιφνίδια το παράγγελμα "τραβηχτείτε πίσω!" Δόθηκε με μια στριγκιά στρατιωτική φωνή και όλοι οι αστυνομικοί υποχώρησαν κάπου είκοσι μέτρα, γονάτισαν κι άρχισαν να μας πυροβολούν. Τα πυρά ήταν πυκνά. Διακόσιοι αστυνομικοί πυροβολούσαν ταυτόχρονα, οι περισσότεροι με αυτόματα. Ένα αγόρι, ως δεκαπέντε χρονών, έπεσε ακριβώς μπροστά μας, μέσα σε μια κόκκινη λίμνη. Ένα εικοσάχρονο κορίτσι ήταν γεμάτο αίματα λίγο πιο κάτω. Όταν η Πανεπιστημίου άδειασε, μπορέσαμε να δούμε τους νεκρούς και τους πληγωμένους. Πτώματα ήταν σκόρπια παντού και σ' άλλα σημεία λίμνες από αίμα, που άφησαν μερικοί λαβωμένοι...

Φλεβάρης του 1945, ξεκίνησαν κατά κύματα οι βομβαρδισμοί της Δρέσδης, η διαταγή της ΡΑΦ ήταν ρητή: «η Δρέσδη πρέπει να ισοπεδωθεί». Το θέαμα ψηλά από το αεροπλάνο είχε την ομορφιά δαντικής διήγησης, μια πύρινη πόλη που φλεγόταν ολόκληρη μαζί με τους κατοίκους της.

Το καλοκαίρι, στις 6 Αυγούστου, η Χιροσίμα μας πρόσφερε εικόνες αποκαλυπτικές, έλιωσαν πάνω από 200 χιλιάδες άνθρωποι και κτίρια στην πόλη από την πρώτη έκρηξη ατομικής βόμβας και τρεις μέρες μετά χτυπήσαμε στο Ναγκασάκι με λιγότερης καταστρεπτικής ομορφιάς εικόνες.

Την 1^η του Φλεβάρη του 1968, πάτησα το κουμπί της φωτογραφικής μου μηχανής ένα κλάσμα του δευτερολέπτου πριν ο διοικητής της Αστυνομίας της Σαϊγκόν Νγκουγιέν Νγκοκ Λόαν πατήσει τη σκανδάλη του πιστολιού του και πυροβολήσει τον δεμένο πισθάγκωνα αιχμάλωτο Βιετκόγκ στη μέση του δρόμου μέρα μεσημέρι. Απαθανάτισα τον τελικό μορφασμό στο πρόσωπο του αχθοφόρου τη στιγμή ακριβώς που η σφαίρα διαπερνούσε το μυαλό και τις σκέψεις, το κεφάλι του κούλη της ρίкса. Με μεγεθυντικό φακό, φαίνεται στη φωτογραφία η σφαίρα που βγαίνει από την άλλη πλευρά του κρανίου και πίσω ο έρημος δρόμος.

Η εικόνα της καταστροφής παντού, καμένα και ακρωτηριασμένα πτώματα ενήλικων Σέρβων και μικρών παιδιών. Η γλυκιά οσμή της σηπόμενης σάρκας βρίσκεται παντού, απόδειξη ότι πρόκειται για ομαδικό ανθρώπινο τάφο. Οι άνθρωποι που κρύβονταν στα υπόγεια την ώρα των βομβαρδισμών μας εξήγησαν ότι εκατοντάδες πτώματα βρίσκονται κάτω από τη σκόνη.

Στο Κοσσυφοπέδιο μύριζε παντού καμένο κρέας. Ανθρώπων ή ζώων. Στον κάμπο μέσα από τα σπαρτά προβάλλουν τα υπολείμματα ενός χεριού εδώ, ενός ποδιού εκεί. Ένα σμήνος από μύγες πάνω από ένα κάρο που κουβαλάει κουφάρια. Καμένα σπίτια και άταφοι νεκροί Αλβανοί.

Στο Γκόμο του Ζαΐρ, μια λίμνη μεγάλη σαν θάλασσα μολυσμένη από πτώματα ανθρώπων, το νερό είναι κόκκινο και φαρμάκι όταν το πίνουμε.

Στη Νέα Υόρκη, ένας σωρός από λιωμένο ασφάλι, σίδερα, τζάμια, τσιμέντα, με 110 υποθετικούς ορόφους και 410 μέτρα ύψος, στάχτες, αποκαΐδια και πτώματα σωρός.

Όταν μπήκαμε στη Τζενίν με τη συνοδεία ισραηλινών στρατιωτών, τα μόνα ζωντανά που είχαν απομείνει ήταν τα περιστέρια και οι κότες, κάποιος όμως είπαν ότι είδαν ανθρώπους να κρύβονται μέσα σε σκοτεινά και άδεια πηγάδια. Η μυρωδιά από τα πτώματα που σήπονται θαμμένα κάτω από τα συντρίμια των σπιτιών έκαναν αποπνικτική την ατμόσφαιρα. Η ίδια εικόνα και στο Ναό της Γεννήσεως, στη Βηθλεέμ. Τα πτώματα δύο αστυνομικών κείτονταν στο προαύλιο του ναού, στο εσωτερικό οι τραυματίες αβοήθητοι, καθώς η πολιορκία συνεχιζόταν, ενώ οι ισραηλινοί στρατιώτες χρησιμοποιώντας μεγάφωνα βομβάρδιζαν τους πολιορκημένους με ήχους ελικοπτερών που πλησιάζουν, τανκ και γαβγίσματα σκυλιών.

Κι' όλ' αυτό το ολοκαύτωμα

εμείς το ζήσαμε

το είδαμε

και μείναμε άφωνοι

από την αξιοθρήνητη μοίρα μας

κι η ψυχή μας γέμισε αγωνία...

Τέος Ρόμβος 15.03.2003